

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: L. Š., zastoupen JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., MBA, advokátkou, se sídlem Urxova 430/4, Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **1. náměstek ministryně obrany**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6 – Hradčany, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2023, č.j. MO 518130/2023-1321,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2023, č.j. MO 518130/2023-1321 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti výroku II. rozhodnutí ředitele Legislativního a právního odboru Ministerstva obrany ze dne 28. 4. 2023, č.j. 307-00066-21-43-15-1321 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a tento výrok byl potvrzen. Prvostupňovým rozhodnutím byla ve výroku I. žalobci přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby dle ustanovení § 118 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“), v období od 1. 12. 2022 do 7. 12. 2022 ve výši 5.487 Kč; a ve výroku II. žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

od 8. 12. 2022 do 31. 12. 2022 náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby dle ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání nebyla přiznána.

- [2] Žalobce v podané žalobě nejprve shrnul skutkový stav. Uvedl, že utrpěl služební úrazy, a to dne 11. 2. 2019, kdy si při výcviku podvrtl pravé koleno, a dne 4. 4. 2019, kdy došlo na překážkové dráze při profesním přezkoušení k podvrtnutí kolene a ruptuře na levé noze. O právním základu odpovědnosti ČR – Ministerstva obrany ve vztahu k úrazu ze dne 11. 2. 2019 pravomocně rozhodl velitel Velitelství výcviku – Vojenská akademie Vyškov (dále jen „velitel“) rozhodnutím ze dne 11. 9. 2020, č.j. MO 262662/2020-1970. O právním základu odpovědnosti ČR – Ministerstva obrany ve vztahu k úrazu ze dne 4. 4. 2019 pak pravomocně rozhodl velitel rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020, č.j. MO 262667/2020-1970. Rozhodnutím přezkumné komise Ústřední vojenské nemocnice – Vojenské nemocnice Brno, č. osvědčení o nemoci 85/2020 ze dne 9. 11. 2020 byla žalobci stanovena zdravotní klasifikace D – *neschopen k vojenské činné službě*, a to v přímé souvislosti s výkonem vojenské činné služby. Dále uvedl, že byl následně propuštěn ze služebního poměru, a to výnosem ředitele Personální agentury Armády ČR ze dne 17. 12. 2020, sp.zn. 20162/2020 s datem zániku služebního poměru k 2. 12. 2020. Na základě průběžně podaných žádostí o přiznání nároků plynoucích ze služebního úrazu ve smyslu ustanovení § 115 a násl. zákona o vojácích z povolání byly žalobci v letech 2019 – 2022 opakovaně tyto nároky přiznávány, včetně nároků na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby ve smyslu ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání. Neschopnost výkonu služby byla žalobci ukončena ke dni 1. 3. 2021. Dále uvedl, že v důsledku zhoršeného zdravotního stavu způsobeného služebními úrazy se po zániku služebního poměru aktivně ucházel o zaměstnání, přičemž byl zaměstnán jako pomocný skladník, poté instruktor autoškoly a dále na pozici informátora u společnosti poskytující služby fyzické ostrahy, ochrany majetku a zajištění režimových opatření na vrátnici nebo recepci. Doplnil, že s ohledem na svůj zdravotní stav, povahu zastávaných pracovních pozic a ztížení společenského uplatnění se rozhodl zvýšit svoji kvalifikaci na trhu práce, zejména ve vztahu k jazykovým schopnostem, studijním pobytem v Austrálii, na který odcestoval dne 7. 12. 2022.
- [3] Žalobce v podané žalobě nejprve namítal, že nárok na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby ve smyslu ustanovení § 118 odst. 4 zákona o vojácích z povolání mu vznikl. Dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2018, č.j. 5 Ad 25/2014-51, který potvrdil analogické využití zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a dle kterého platí, že není smyslem zákona zakonzervovat stav před a po snížení pracovní způsobilosti, ale uhrazovat žalobci ztrátu, která mu vznikla v důsledku ztráty nebo snížení jeho pracovní způsobilosti. S odkazem na ustanovení § 195 odst. 3 zákoníku práce namítal, že ztráta nemůže vznikat z pasivního postoje žalobce, nebrání-li tomu poškození jeho zdraví. Je však patrné, že z objektivních zdravotních důvodů a s ohledem na možnost pracovního zařazení, žalobce neměl pasivní postoj, když po skončení pracovní neschopnosti aktivně pracoval. Připomněl, že v důsledku běhu času se jeho zdravotní stav nezlepšoval, ale zhoršoval.
- [4] Žalobce dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2012, sp.zn. 21 Cdo 1780/2015, dle kterého se nelze vyvinít z odpovědnosti za vzniklou škodu způsobenou nemocí z povolání na ztrátu na výdělku pro nedostatek vlastních příjmů nebo vhodných pracovních příležitostí. Uvedl, že smyslem náhrady je odškodnění za ztrátu na výdělku, jehož by žalobce dosáhl před poškozením. Pravděpodobný výdělek je pak třeba stanovit ke dni vzniku nároku na náhradu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 12. 2000, sp.zn.

21 Cdo 2805/99). Dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2001, sp.zn. 21 Cdo 906/2000 s tím, že v jeho případě je zcela důvodné, že žalobce – po odmítnutí zajištění rekvalifikačního kurzu angličtiny – odcestoval a na vlastní náklady si zvyšuje svoji klasifikaci na studijním pobytu v Austrálii tak, aby mohl zvýšit svou hodnotu na trhu práce a nalézt zaměstnání odpovídající jeho zdravotnímu stavu a jeho kvalifikaci. Závěrem pak odkázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2012, sp.zn. 21 Cdo 1780/2015.

- [5] Žalobce dále upozornil na to, že mu dne 27. 2. 2023 byla doručena výzva č.j. 307-00066-21-42-15-1321, aby dodal potvrzení o evidenci u úřadu práce nebo své vyjádření, k jiné skutečnosti mající vliv na jeho příjmy v předmětném období. Žalobce na tuto výzvu dne 21. 3. 2023 reagoval, ale služební orgán tvrzení žalobce bagatelizoval. Správní orgány tak dle žalobce porušily ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- [6] Žalobce tak uzavřel, že mu vznikla nedůvodná újma na jeho právech, když mu služební orgán za období od 8. do 31. 12. 2022 nepřiznal nárok na náhradu ztráty na služebním příjmu ve smyslu ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání a žalovaný toto pochybení nijak nezhojil.
- [7] Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Uvedl, že základním předpokladem pro přiznání náhrady za ztrátu na služebním platu dle ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání je existence příčinné souvislosti mezi ztrátou na služebním platu po skončení neschopnosti k výkonu služby a služebním úrazem – ke ztrátě na služebním platu dochází proto, že pracovní schopnost vojáka byla v důsledku služebního úrazu snížena (omezena) nebo zanikla. Takto služební orgán postupoval v případě žalobce, dokud byl zaměstnán v pracovním poměru u zaměstnavatele MOBA Security, s.r.o. do 7. 12. 2022. Od 8. 12. 2022 ovšem žalobce započal prezenční studium v zahraničí a nadále mu dle žalovaného ztráta na služebním platu nevznikala v důsledku snížené pracovní schopnosti následkem služebního úrazu, ale v důsledku toho, že se žalobce rozhodl studovat formou prezenčního studia v zahraničí, které je mimo jiné překážkou pro evidenci na úřadě práce ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 písm. r) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Při výkonu prezenční formy studia v zahraničí by žalobce zároveň nemohl vykonávat službu vojáka z povolání a pobírat tedy služební plat, a zároveň by nemohl vykonávat ani jiné zaměstnání, které požaduje zohledňovat jako opomenutý výdělek. Náhrada po dobu studia v zahraničí tak dle žalovaného nemůže žalobci náležet.
- [8] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedl, že žalovaný nehledí na danou věc v souvislostech. Zdůraznil, že byl a stále je ochromen způsobenými zraněními, k jejichž vzniku došlo při výkonu služebních povinností ve dnech 11. 2. 2019 a 4. 4. 2019. Tato zranění a jejich následky jsou natolik závažná, že významně omezila a snížila žalobcova uplatnění na trhu práce, neboť jej následky omezují i při výkonu běžných činností (např. při chůzi). Dále uvedl, že předmětný kurz cizího jazyka v zahraničí podstoupil na vlastní náklady, neboť financování rekvalifikačního kurzu bylo zamítnuto úřadem práce. S opětovným odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 906/2000 uvedl, že není povinen vykonávat jinou zajištěnou práci, pokud k ní není dostatečně kvalifikovaný a zdravotně způsobilý. Připomněl pak rovněž základní lidské právo spočívající ve svobodném výběru povolání. V neposlední řadě je pak dle žalobce třeba vzít v úvahu nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena tím, že po dlouholetém působení jakožto voják z povolání musí zcela změnit nejen zaměření svého zaměstnání, ale i uzpůsobit svůj život těmto následkům. Je proto zcela pochopitelné, že v případě takovéto životní změny je vyžadována

dlouhodobá a koncentrovaná rekvalifikace. Vzhledem k tomu, že se žalobce v rámci zahraničního kurzu snaží zajistit své lepší uplatnění do budoucna, je třeba vzít v úvahu účel náhrady služebního platu, který má nahrazovat jak ztrátu, tak snížení pracovní způsobilosti. Dle žalobce je tak zachována příčinná souvislost mezi nárokem na náhradu za ztrátu na služebním platu a služebním úrazem, a to i během trvání jeho zahraničního pobytu.

- [9] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [10] Dne 20. 1. 2023 podal žalobce žádost o náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti k výkonu služby dle ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání za období od 1. 9. do 31. 12. 2022. Rozhodnutím ředitele Legislativního a právního odboru Ministerstva obrany ze dne 2. 2. 2023, č.j. 307-00066-21-40-15-1321, byla ve výroku I. žalobci přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 9. do 30. 11. 2022 ve výši 77.007 Kč; a ve výroku II. byla podle ustanovení § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu vyčleněna náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 12. do 31. 12. 2022 k samostatnému rozhodnutí.
- [11] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 28. 4. 2023, č.j. 307-00066-21-43-15-1321, byla ve výroku I. žalobci přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 1. 12. do 7. 12. 2022 ve výši 5.478 Kč; ve výroku II. mu nebyla přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby za období od 8. 12. do 31. 12. 2022.
- [12] Žalobce podal proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí dne 12. 5. 2023 odvolání, ve kterém uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [13] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7. 8. 2023, č.j. MO 518130/2023-1321, bylo odvolání žalobce zamítnuto a výrok II. prvostupňového rozhodnutí byl potvrzen.
- [14] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že obecně vzato předpokladem pro nárok žalobce na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby je jeho aktivní snaha nalézt zaměstnání; v opačném případě by předmětná náhrada nahrazovala podporu v nezaměstnanosti, což odporuje samotné její podstatě a účelu, jak bylo judikováno např. v rozhodnutích Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2004, sp.zn. 21 Cdo 1029/2004 a ze dne 8. 2. 2007, sp.zn. 21 Cdo 3003/2005. Dále žalovaný uvedl, že musí být prokázána jak aktuální a trvající příčinná souvislost se služebním úrazem, tak aktuální výše vznikající ztráty s ohledem na současný příjem poškozeného v období, za které žádá náhradu podle ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání. V této souvislosti pak žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 917/2015.
- [15] Žalovaný dále uvedl, že v případě žalobce v daném období ztráta na služebním platu nevzniká v důsledku snížení pracovní schopnosti následkem služebního úrazu, ale v důsledku toho, že se žalobce rozhodl studovat formou prezenčního studia, které je mimo jiné překážkou pro evidenci na úřadu práce. Je zcela zřejmé, že při výkonu prezenční formy studia na jazykové škole by žalobce zároveň nemohl vykonávat službu vojáka z povolání a pobírat tedy služební plat, tudíž náhrada pro tuto dobu studia na vysoké škole nemůže žalobci náležet. Dále uvedl, že žalobce služebnímu orgánu nedoložil žádost o zajištění rekvalifikačního kurzu výuky anglického jazyka na místně příslušné pobočce krajského Úřadu práce, ani dohodu mezi Úřadem práce a zaměstnancem nebo zájemcem o zaměstnání.

Dle ustanovení § 109 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se rekvalifikace uskutečňuje na základě dohody mezi Úřadem práce a uchazečem o zaměstnání nebo zájemcem o zaměstnání, vyžaduje-li to jejich uplatnění na trhu práce. K námitce ohledně výkladu rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 21 Cdo 906/2000, týkající se důvodnosti odmítnutí zajištění práce, žalovaný odkázal na ustanovení § 20 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Žalobce v této souvislosti služebnímu orgánu nedoložil žádost o zprostředkování zaměstnání u příslušné krajské pobočky Úřadu práce.

- [16] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [17] Účastníci řízení ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [18] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadená rozhodnutí, včetně řízení, která jejich vydání předcházela. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [19] Předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí, jímž nebyla žalobci za stanovené období (8. – 31. 12. 2022) přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti k výkonu služby.
- [20] Podle ustanovení § 116 zákona o vojácích z povolání: *„Vojákovi, který utrpěl služební úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je stát povinen v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, poskytnout*
a) náhradu za ztrátu na služebním platu po dobu neschopnosti výkonu služby,
b) náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby,
c) náhradu za bolest,
d) náhradu za ztížení společenského uplatnění,
e) náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením,
f) jednorázové mimořádné odškodnění,
g) náhradu za věcnou škodu.“
- [21] Podle ustanovení § 118 téhož zákona: *„(1) Náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby nebo při uznání invalidity se poskytne vojákovi v takové výši, aby spolu s jeho příjmem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, s připočtením případného invalidního důchodu, který se poskytuje z téhož důvodu, se rovnala jeho průměrnému služebnímu platu před vznikem škody, nejvýše však ve výši dvacetinásobku minimální mzdy. Jestliže voják neměl před vznikem škody služební plat, považuje se za služební plat průměrný služební plat, kterého dosahují vojáci ve srovnatelném služebním zařazení.*
(2) Náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby náleží vojákovi i při neschopnosti z jiného důvodu, než je původní služební úraz nebo nemoc z povolání. Přitom se za služební plat po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání považuje služební plat, z něhož se stanoví nemocenské.
(3) Pro poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním platu podle odstavce 1 občanovi, který je po zániku služebního poměru veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, se použijí příslušná ustanovení zákoníku práce obdobně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

(4) Vojákovi, který bez vážných důvodů nenastoupil výkon služby, nebo občanovi, který po zániku služebního poměru nenastoupil práci, která mu byla zajištěna, přísluší náhrada za ztrátu na služebním platu podle předchozích odstavců pouze ve výši rozdílu mezi průměrným služebním platem před vznikem škody způsobené vojákovi úrazem nebo nemocí z povolání a průměrným služebním platem, kterého mohl ve službě nebo v práci dosáhnout.

(5) Náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby náleží vojákovi nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém dovrší 65 let věku. To neplatí, vznikl-li služební úraz nebo nemoc z povolání při výkonu služby uvedené v § 120 odst. 3. V tom případě se náhrada za ztrátu na služebním platu poskytuje bez přihlédnutí k věkovému omezení.“

[22] K námitce žalobce, že mu nárok na náhradu za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby vznikl, soud uvádí, že plně přijímá závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2018, č.j. 5 Ad 25/2014-51, ve kterém tento odkázal na důvodovou zprávu k ustanovení § 118 zákona o vojácích z povolání, ze které vyplývá, že účelem zákonodárce bylo upravit problematiku odpovědnosti státu za škodu na zdraví, kterou voják utrpěl následkem služebního úrazu, v zásadě obdobně jako odpovědnost zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci pracovním úrazem podle zákoníku práce.

[23] S ohledem na výše uvedené soud považuje za vhodné upozornit na základní zásady odpovědnosti zaměstnavatele za škodu způsobenou zaměstnanci v důsledku pracovního úrazu ve smyslu zákoníku práce. Jednak je tento typ odpovědnosti konstruován jakožto objektivní odpovědnost zaměstnavatele za výsledek. Tedy za škodu, kterou zaměstnanec utrpěl v důsledku poškození zdraví za stanovených podmínek při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s nimi. Náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti je zásadně majetkovou újmou, která kompenzuje snížení pracovní způsobilosti poškozeného zaměstnance a jeho neschopnost dosahovat pro následky pracovního úrazu stejný výdělek jako před poškozením. Ke ztrátě na výdělků totiž dochází proto, že pracovní schopnost zaměstnance byla následkem pracovního úrazu snížena nebo zanikla, a účelem náhrady za tuto ztrátu je poskytnout přiměřené odškodnění zaměstnanci, který není schopen pro své zdravotní postižení způsobené pracovním úrazem dosahovat takový výdělek, jaký měl před poškozením. Zákonnými podmínkami odpovědnosti zaměstnavatele za škodu jsou existence pracovního úrazu; vznik škody; příčinná souvislost mezi pracovním úrazem a vznikem škody. Všechny tyto tři předpoklady musí být splněny současně; přičemž o vztah příčinné souvislosti mezi ztrátou na výdělků po skončení pracovní neschopnosti a pracovním úrazem se jedná tehdy, došlo-li k poklesu nebo úplné ztrátě výdělků právě následkem pracovního úrazu. Nárok na náhradu za ztrátu na výdělků pak vzniká dnem, kdy došlo k poklesu či ztrátě na výdělků.

[24] Soud dále plně přijímá závěry civilních soudů, na které odkazoval jak žalobce v podané žalobě, tak 5. senát zdejšího rozsudku v odkazovaném rozsudku (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2012, sp.zn. 21 Cdo 1780/2015; ze dne 5. 1. 2010, sp.zn. 21 Cdo 4932/2008; ze dne 18. 6. 2008, sp.zn. 21 Cdo 2822/2007; ze dne 24. 9. 2004, sp.zn. 21 Cdo 1029/2004; ze dne 8. 2. 2007, sp.zn. 21 Cdo 3003/2005; ze dne 1. 12. 2000, sp.zn. 21 Cdo 2805/99; ze dne 5. 4. 2001, sp.zn. 21 Cdo 906/2000), nicméně závěry této judikatury nejsou plně přiléhavé na projednávaný případ, resp. odkazovaná judikatura se výslovně nyní projednávanou spornou otázkou nezabývala.

[25] Proto v daném případě soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobci ztráta na služebním platu nevznikla v předmětném období v důsledku snížení jeho pracovní

neschopnosti následkem služebního úrazu, který soud mimo jiné považuje za nespornou skutečnost, ale tato vznikla z toho důvodu, že se žalobce rozhodl studovat formou prezenčního studia, a to navíc ještě v zahraničí. Jak přiléhavě poukázal žalovaný na ustanovení § 25 odst. 1 písm. r) zákona o zaměstnanosti, studium formou prezenčního studia je mimo jiné překážkou pro evidenci na úřadu práce. Navíc i v případě, kdy by žalobce neutrpěl služební úraz a pokračoval tak ve výkonu služby, tak by při výkonu prezenční formy studia na jazykové školy zároveň nemohl vykonávat službu vojáka z povolení, tj. pobírat služební plat. Náhrada za dobu studia na jazykové škole v zahraničí tak dle soudu nemůže žalobci náležet.

- [26] K námitce žalobce, že neměl v dané věci pasivní postoj, když po skončení pracovní neschopnosti aktivně pracoval, soud uvádí, že žalovaný nikdy netvrdil (ani v napadeném rozhodnutí ani ve vyjádření k podané žalobě), že by žalobce byl pasivní, a proto mu náhrada za ztrátu na služebním platu nenáleží. Žalovaný totiž dospěl k závěru, že za dobu studia prezenční formou žalobci náhrada za ztrátu na služebním platu nenáleží, a to mimo jiné i z toho důvodu, že žalobce nesplnil podmínky rekvalifikace dle ustanovení § 109 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.
- [27] Soud nezpochybňuje žalobcův zdravotní stav, ani povahu zastávaných pracovních pozic, nicméně rozhodnutí zvýšit si svou kvalifikaci na trhu práce (zejména ve vztahu k jazykovým schopnostem, jak sám uváděl žalobce v podané žalobě), žalobce učinil ze své svobodné vůle a nezávisle na režimu rekvalifikace uchazečů o zaměstnání dle podmínek v ustanovení § 109 zákona o zaměstnanosti. Proto je to žalobce, kdo v daném případě musí nést náklady spojené s tímto zvýšením kvalifikace, nikoli stát prostřednictvím žalovaného.
- [28] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [29] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25 . července 2024

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu